

«Els canelons»

Poc s'hagués imaginat que just abans de fer els cinquanta aniria a viure fora de la gran ciutat. I encara menys que ho faria a pocs quilòmetres d'on havia crescut.

Poc s'hagués imaginat que celebraria el canvi de dècada en aquella vila plena de records que anava configurant des que tenia ús de raó i que potser, sense adonar-se'n, ja havia somiat com una nova llar.

El primer record el podia dibuixar a la perfecció.

Els diumenges amb els padrins anaven a dinar-hi. Si no fos perquè aquells canelons eren un festival de sensacions, el viatge no valia la pena. Entaforats en un 600 de l'època, tots quatre pujaven al cotxe per començar l'excursió. Aquell trajecte de 6 o 7 quilòmetres de distància es convertia en un viatge de risc. Havia intentat comptar els revolts que la separaven d'aquell menjar diví, però quan arribava a la mitja dotzena ja havia perdut la noció del temps i l'espai, i les ganes de vomitar s'havien apoderat d'ella.

La tieta, que era qui anava al seient de darrere amb ella, ja li intuïa aquell color pàl·lid de mareig. I era en aquell precís moment, mai abans, quan deia allò de «La nena s'està marejant». I així començava la coreografia dels diumenges. El padrí reduïa la velocitat i baixava dos dits la seva finestra; la padrina intentava girar el coll des del seient del davant per valorar el grau de pal·lidesa i decidir si podien esperar a arribar o havien de parar el cotxe. I la tieta treia, tota cofoia, el mocador blanc de fil, net i planxat, amb la «M» brodada a una cantonada, i el mullava amb la seva ampolleta d'Aigua del Carme, que més tard va substituir per una colònia infantil d'aquelles que et maregen encara més.

Tots havien assumit el seu paper a l'auca, però els revolts seguien allà. El padrí ja no podia anar més a poc a poc i començava a posar-se nerviós veient pel retrovisor la cua de cotxes, cada cop més llarga, que tenia darrere seu. La tieta continuava mullant el mocador

i acostant-lo al front de la nena per refrescar-la, i la padrina mirava l'horitzó mentre treia un caramel d'eucaliptus de la seva bossa de mà, no pas per assaborir-lo sinó per tenir-lo entre les mans com si fos un amulet.

I així anaven ballant amb els revolts: ara cap a la dreta i ara cap a l'esquerra, com una serp que arrossega el cos per inèrcia sense perdre el compàs.

Però, tot d'una, com si es tractés d'una aparició inesperada, més pròpia d'un miracle que d'una certesa, la padrina es preparava per pronunciar la frase que tots estaven esperant: «Mireu, ja es veu el restaurant, ja estem arribant».

Era en aquell instant quan la nena s'incorporava, la tieta guardava el mocador, el padrí premia l'accelerador i pujava la finestra, i la padrina somreia mentre tornava el caramel al seu lloc i deixava anar la pregunta que els portaria a la calma i la normalitat: «Reina, ja saps què voldràs per dinar?».

Tots en sabien la resposta, però aquella pregunta feia que la nena oblidés el viatge, els revolts, l'Aigua del Carme i el mareig, i comencés a salivar imaginant aquells canelons acabats de sortir del forn, amb aquell gratinat ben torrat que el cambrer li servia agafant el plat amb un tovalló per no cremar-se. Aquella pregunta feia que la nena comencés a olorar la beixamel de color blanc trencat, que anys més tard aprendria a fer amb nou moscada ratllada. Aquella pregunta li dibuixava un somriure de felicitat.

Poc s'hagués imaginat que aquells canelons serien el preludi d'un nou començament.

Ara torna al poble per viure-hi sabent que les coses han canviat.

Els padrins i la tieta ja no hi són. No els podrà dir que és feliç allà on els diumenges anaven a dinar. Però els dedica un somriure murri cada dia quan arriba al poble en línia recta, deixant la carretera de revolts a l'esquerra.

I torna al poble sabent que el restaurant ha tancat. Encara que l'edifici segueix donant la benvinguda als vilatans, ja no hi podrà menjar aquells canelons dels quals encara en recorda el gust, l'olor i el color.

Tot i així, torna al poble i somriu. Somriu perquè ha tornat allà on els diumenges, de petita, era feliç.